

Hé jij, ben je daar eindelijk? Ik ben zo blij dat jij mij gekozen hebt. Hoewel ik nog maar net in je handen lig heb ik het gevoel dat ik je al heel lang ken.

Mag ik zeggen dat je mooi bent?

Ik weet dat jij daar zelf soms anders over denkt. Dat er een lichaamsdeel is, of misschien een onderdeel van je gezicht, dat je best zou willen veranderen. Ik heb geen idee wat het is, want zoals ik al zei: ik vind je prachtig, maar ik weet dat je soms licht ontevreden voor de spiegel staat. Je bent op die momenten helemaal alleen met je spiegelbeeld: jullie kijken elkaar aan, begrijpen elkaar niet helemaal, wanneer jij links wil gaat je spiegelbeeld rechts – sta me toe dat ik soms een grapje maak –, jullie relatie is complex, want niet geheel in evenwicht. Jij bepaalt immers wanneer jullie elkaar zien, elk rendez-vous is het gevolg van jouw behoefte en vindt plaats onder jouw voorwaarde, toch stemt jullie samenzijn jou niet altijd tevreden; doet de aanblik van die ander je soms fronsen. Stel je nu eens voor dat jouw spiegelbeeld net zo gevoelig was als jij. Hij – en met hij bedoel ik ook zij – zou zich zeker onzeker voelen, om nog maar niet van ondergewaardeerd te spreken. En geef toe: jij weet hoe het is om je afgewe-

zen te wanen, dat alleen al is een reden om wat vriendelijker tegen je spiegelbeeld te zijn, in ieder geval te lachen wanneer jullie tegenover elkaar staan.

Vind je me nu flauw?

O, dat spijt me dan. Maar ik weet dat jij, soms, best van flauwe dingen houdt.

En ik weet, geloof ik, nog wel meer van jou.

Je houdt van eten met vrienden maar kan ook goed een avond alleen zijn – sterker nog, dat heb je soms nodig om uit te rusten, je gedachten te ordenen, bij te komen van de grappen, gesprekken, discussies over actuele kwesties en aanbevolen televisieseries. Je houdt van de zon zolang je er niet van gaat zweten, je houdt van binnen zitten wanneer het 's avonds regent, 'I will always love you' vind je een zeiknummer maar wanneer een kind het zuiver zingt raakt het je toch steeds weer. Je hebt een hekel aan banden plakken maar houdt van zwermende vogels, de figuren die ze maken, net gruis in een tornado; je hebt het strand graag zo leeg mogelijk en krijgt liever wel dan geen koekje bij de thee, wanneer het koekje in zo'n zilverplasticje zit scheur je dat plasticje steevast open, wat niet hoeft te betekenen dat je de inhoud opeet – voor je in de supermarkt een druifje steelt kijk je altijd even om je heen.

Je hebt weleens overwogen je haar te verven en misschien overweeg je dat nog steeds weleens.

Je fantaseert regelmatig over je eigen begrafenis en welke nummers ze dan draaien.

Soms vraag je je af of je wel genoeg tijd besteedt aan je familie, al zie je ze elke kerst. Je houdt van kerst, maar niet van de druk, de drukte, de drukte om die drukte. Je houdt van sneeuw, maar niet van de drab. Je

houdt, op zich, best van een feestje, maar ademt, na al die jaren, nog altijd diep in voordat je in je eentje een verjaardag betreedt. Zelf vier je zelden iets. Je kijkt op tegen de peuken in je dakgoot en de platgetrapte confetti in je kleed, bovendien draag je liever niet de verantwoordelijkheid voor het welzijn en geluk van anderen, je hebt je handen vol aan je eigen geluk en welzijn, best een zware last: jij bent de laatste die je teleur wilt stellen.

Nu houd je, zo denk ik te weten, best van het leven. Je geeft gewoon niet zoveel om het gedoe eromheen, de rommel die het oplevert: de druk, de drukte, de drukte om die drukte, de drab, de peuken in de dakgoot, de platgetrapte confetti in het kleed, en dan het verdriet, dat eeuwige verdriet, en de rouw en de angst en de belangen en gevoelens van anderen, de zwakke lichamen, de gebroken harten – soms voel je je gewoon zo moe opeens.

En soms is het net of iets of iemand een rookapparaat aanzet. Zo'n machine uit discotheken, een ding dat witte wolken spuwt zodat de ruimte tegelijkertijd groter en minder leeg lijkt. Jouw rookapparaat staat ergens op je lever. Het spuwt geen witte wolken maar zwarte nevel, donkere pluimen die je maag vullen, naar je longen omhoog kringelen en je de adem benemen. Op zulke momenten voel je je neerslachtig. En wanneer zo'n moment zich te zeer uitstrekt, als een sliert kauwgom oneindig lang langer en langer rekt, wanneer die momenten, kortom, dagen worden of zelfs weken, dan vraag je je af of je niet vaker neerslachtig bent dan gelukkig – en dan raak je nog neerslachtiger.

Jij en ik weten gelukkig: het is nu niet zo erg als toen. Hoe lang is het nu geleden, die periode in je leven; de weken, maanden – misschien waren het zelfs jaren – dat je serieus twijfelde of het ooit weer goed zou komen? Ik weet dat je liever niet meer denkt aan die tijd en geloof me: die tijd is ook echt voorbij, zo erg als toen wordt het nooit meer, dat beloof ik.

Toch is er altijd wel iets waar je je zorgen om maakt, iets waar je mee zit. Iets op je werk, iets in de liefde, iets met een familielid?

Waren je gedachten honderd kleine mannetjes – en met mannetjes bedoel ik ook vrouwtjes – dan waren zestig van hen permanent bezig met jouw problemen. Ze meten jouw obstakels met hun waterpassen en kleine liniaaltjes, proberen die obstakels vervolgens af te breken met beitels en pikhouwelen; tot gruis te maken, puin voor in de kruiwagens van hun kleine collega's. Je hebt inmiddels vast wel gemerkt: deze mannetjes kunnen niet zonder werk. Hebben ze een probleem vernietigd, dan raken ze onrustig. Gaan ze door je voorhoofd lopen ijsberen, kleine marcherende voetjes vlak achter je oogleden die je een onbestemd gevoel geven, een gemoedstoestand die je niet anders zou kunnen omschrijven dan: onveilig. Het gevoel houdt aan tot de mannetjes op een nieuw obstakel stuiten dat ze met z'n allen te lijf kunnen; iets waar ze de hele dag aan kunnen werken en soms ook de hele nacht – dat zijn de nachten dat jij wakker ligt van het gebeitel en gedril, de nachten ook waarin de andere veertig mannetjes in je hoofd – je sociale vermogens, je creativiteit en dat brave kortetermijngeheugen – met hun slaapmaskertjes op liggen te balen, zich zo aan de werklie-

den ergeren dat jij nergens anders meer aan kunt denken en een of meerdere problemen je hele wezen overnemen.

Dat is heel vervelend.

En ik heb het zelf ook weleens, hoor. Daarom kan ik je vertellen dat jij je geen zorgen hoeft te maken, dat alles altijd weer beter wordt. En ja: alles wordt ook altijd wel weer een keer slechter. Maar op die momenten ben ik er voor je, begrijp je?

Ik zit niet in je hoofd. Ik ben geen onderdeel van je en toch hoor ik bij je. Ik ga niet weg zolang jij wilt dat ik blijf. En o, ik kan me best voorstellen dat jij aan mij twijfelt. Dat vind ik alleen maar fijn. Wees argwanend, blijf kritisch: dat past bij je, dat weet ik. Bij mij kun je zijn wie je wilt zijn omdat ik weet dat jij altijd jij bent – nee, met mij aan je zijde hoef je nooit bang te zijn, geloof me, lief ding, bij mij ben je veilig.

En als je wilt, mag je nu even in me knijpen.

LENTE

De bel gaat en Maisie blijft liggen. Ze verwacht geen pakketje of schoorsteenveger, ze wilde uitslapen vandaag – als je maar lang genoeg wacht verdwijnen de dingen vanzelf, weet ze.

De bel gaat opnieuw. Langer ditmaal, Maisie stelt zich voor hoe iemand nu extra hard op de ijzeren nop aan haar deurpost drukt, maar daar wordt het geluid niet harder van, een deurbel is geen pianotoets, harder drukken levert slechts een witte nagelriem op.

Maisie strompelt naar haar slaapkamerraam. Met haar linkerhand houdt ze haar te wijde pyjamabroek op, met haar rechterhand trekt ze het gordijn opzij.

‘O, sorry,’ zegt de bezorger wanneer Maisie de deur voor hem opent.

Zijn excuus een belediging waarvoor ze een nieuw excuus verdient, vindt Maisie.

‘Als u hier even zou willen tekenen?’

Maisie zet het doosje op tafel. Als ze nu weer in bed gaat liggen, zou ze dan nog kunnen slapen? Nee, besluit ze, nee, dat lukt natuurlijk niet, en ze loopt naar de keuken voor het stanleymes, het ding is bot, herinnert ze zich – misschien is dat iets wat ze kan doen vandaag, naar de HEMA voor een stanleymes en wie weet een nieuwe set glazen.

Ze snijdt de doos gapend open. Het botte mes maakt een rafelspoor in het karton, Maisie duwt de flappen opzij en daar ligt een klein, pluizig bolletje. Verpakkingsmateriaal, denkt ze even, maar op het bolletje na is de doos leeg.

Maisie neemt het dingetje tussen duim en wijsvinger. Het is wit als de vacht van Koshi, maar de pluïesjes hebben iets zilverachtigs; ze ogen synthetisch als engelenhaar. Ze aait de pluïesjes voorzichtig met haar wijsvinger, legt het bolletje in haar handpalm en ruikt eraan.

De geur is minder chemisch dan je zou denken. Een vleugje schone lakens, wasverzachter of zeep zoals ze die vroeger maakten en misschien nog steeds wel: zeep vermomd als strakke, roze baksteentjes.

Wie stuurt haar zoiets?

Robbie misschien, die heeft ze gisteravond nog gezien. Hij weet hoe ze eraan toe is en zou dit dingetje 's avonds nog besteld kunnen hebben, gewoon, iets kleins om haar op te vrolijken. Sanne en Layla! Ook van hen kan het komen. Zij hebben haar laatst zo lief opgevangen, uren op hun bank laten hangen, patat gehaald en een vlap voor haar gemaakt – zij kénnen haar. En dit bolletje moet van iemand komen die haar kent, die Koshi kent, of op zijn minst eens bij haar thuis is geweest.

Florence, denkt Maisie.

Maar ze schudt meteen haar hoofd, zoals ze opzichtig nee schudt wanneer ze bij de servicecounter van de supermarkt een kraslot openkrabt, een poging nuchterheid te betonen tegenover onzichtbare ogen: nee hoor, ik waan me heus geen grotere geluksvogel dan

jullie, dus nee hoor, ik denk heus niet dat Florence mij iets moois stuurt, dat Florence überhaupt met mij bezig is, tijd of zin heeft ook maar één gedachte aan mij te besteden – god nee, zo’n sukkel ben ik niet, als jullie dat maar weten.

‘Kijk,’ zegt Maisie tegen Koshi. Ze is toch weer op bed gaan liggen – als ze niet meer kan slapen kan ze in ieder geval wat leeswerk inhalen – en houdt het bolletje onder Koshi’s plastic ogen, wrijft ermee over zijn gewatteerde wangen. ‘Zacht hè?’

Maisie drukt het bolletje tegen haar eigen wang nu, en geeft er een klein kusje op. Eigenlijk wil ze het niet loslaten. Maar ze moet zich over haar bedrand buigen om *Guns, Germs and Steel* op te rapen, dus legt ze het zolang in haar schoot.

Hé jij, ben je daar eindelijk? zegt het bolletje.

Maisie kijkt van Koshi naar het witte, pratende ding op haar net verschoonde dekbed.

Ik ben zo blij dat jij mij gekozen hebt.

Florence veegt wat witte pluisjes van de keukentafel: ‘Sorry,’ zegt ze, ‘sorry voor de rommel.’

‘Geef niks, kunstenaar,’ zegt het meisje.

Product designer, denkt Florence. Ze heeft het meisje gisteravond uitgebreid verteld wat dat inhoudt en hoewel ze ook wel snapt dat het meisje haar met ‘kunstenaar’ probeert te vleien vindt ze het ergerlijk: de veronderstelling dat een kunstenaar, anders dan een product designer, iets is om tegen op te kijken.

‘Houd je van croissantjes?’

‘Croissantjes!’ – het meisje knikt heftig, kirt zowat: ‘Croissantjes, ja!’

Florence trekt haar schipperstrui en overjas aan, dat vinden meisjes sexy. Ze gaat ervan uit dat dit meisje haar vanachter het raam nastaat.

In de supermarkt houdt Florence stil voor het koelvak. Ze is het meisje vergeten te vragen of ze van sap houdt. Maisie hield van sap, soms was dat het enige wat ze ’s ochtends verdragen kon: ‘Sap is ook voedsel, vloeibaar voedsel.’ Het meisje dat thuis op haar zit te wachten, nu misschien met bonkend hart lades en keukenkastjes opentrekt, beducht op haastig wegge-moffelde fotolijstjes (wat zal ze blij zijn wanneer ze alleen wat bonnetjes en haarelastiekjes aantreft) hoeft geen sap, besluit ze.

‘Je hebt een Senseo!’ roept het meisje zodra Florence de voordeur opent: ‘Dat had je niet gezegd!’

De Senseo was een groepscadeautje, deels liefdevol bedoeld, deels ironisch. ‘Wie oploskoffie drinkt houdt niet van zichzelf,’ had Cedric ooit opgemerkt. Voor haar dertigste verjaardag hadden haar vrienden geld voor een Senseo Red bij elkaar gelegd. Ze gunden haar ongetwijfeld een meer exquise ochtendritueel maar wisten ook dat ze deze apparaten haat; het weinig elegante voorkomen is tot daar aan toe, maar de mechanica compenseert de esthetische gebreken niet: die dingen lekken en kunnen door kalkafzet ontploffen – de Senseo staat nu al vijf jaar op een keukenkastje stof te verzamelen maar aan het gebrom te horen heeft het meisje het monster aan de praat gekregen. ‘Hij doet het gewoon,’ roept ze en het klinkt oprecht enthousiast.

Florence weet dat ze het meisje nooit meer zal zien na vandaag.